

Timmermans' 'Green Deal' doet denken aan DDR-beleid

Posted on 14 december 2019 by Willem Melching

De megalomane klimaatplannen van Ursula von der Leyen en haar rechterhand Frans Timmermans zijn een mengeling van loze symboolpolitiek en ouderwetse planeconomie. Je kunt de corruptieschandalen nu al ruiken.

Juist mislukte politici weten vaak een prachtige carrière te maken. Door gebrek aan gewicht vallen ze onweerstaanbaar naar boven. Zo ook de nieuwe voorzitter van de Europese Commissie Ursula von der Leyen. Als Duitse minister van Defensie was ze een erkende brokkenpiloot.

De Bundeswehr heeft ze verwaarloosd en gedemoraliseerd achtergelaten. Door gebrekkig materieel is het Duitse leger slechts beperkt inzetbaar. Haar lompe omgang met een neonazistisch relletje beledigde het complete leger. Zodra Duitse generaals de pensioengerechtigde leeftijd bereiken, lopen ze leeg over hun ijdele 'Foto-Ministerin'.

Ondanks alle beloftes van meer democratie, transparantie en zichtbare Spitzenkandidaten heeft Merkel haar overtollige minister op weinig democratische

wijze in de Commissie geparachuteerd. De eerste signalen zijn weinig hoopgevend. Het lijkt erop dat von der Leyen er alles aan gaat doen om het toch al beschadigde vertrouwen van de burgers in de EU verder te verwoesten.

Wie gaat dat betalen?

Von der Leyen belooft de burgers dat ze gaat inzetten op het klimaat en daar grote bedragen aan gaat uitgeven. Er is sprake van een speciaal fonds van 100 miljard euro. Per jaar, welteverstaan. Maar een dergelijk beleid zal de kloof tussen de EU en de burger alleen maar groter maken. Daarvoor zijn een aantal goede redenen te bedenken.

In de eerste plaats zullen burgers wantrouwend zijn omdat ze dit allemaal zelf moeten gaan betalen. Ze zien dat hun energie en mobiliteit nog duurder zullen worden. Ook brengt het plan sleutelindustrieën, zoals de auto-industrie, in gevaar.

Oost-Europa spartelt tegen en krijgt daarom extra geld. De EU rammelt verleidelijk met nog een tweede zak met geld. Geld voor landen waar uitgerekend de vriendjes van de populistische regeringsleiders aan de knoppen van EU-subsidies zitten. Je kunt de schandalen nu al zien aankomen.

99 Luftballons

In de tweede plaats zijn de praktische resultaten van het Europese klimaatbeleid tot nu toe niet heel bijzonder. Behalve een volstrekt zinloos gloeilampenverbod en een heksenjacht op plastic tasjes willen mij niet veel wapenfeiten te binnen schieten. Loze symboolpolitiek, gloeilampen vormen slechts een fractie van het totale energiegebruik en papieren zakjes zijn echt slechter voor het milieu dan hun plastic collega's.

Nu wil de EU een miljoen laadpalen voor auto's plaatsen. Dat wordt dan rond een uur of zes s 'avonds wel dringen voor de meer dan 300 miljoen auto's in de EU. En waar komt straks al die stroom dan vandaan?

700 kerncentrales?

Alleen al in Duitsland heeft een volledig elektrisch personenautoverkeer de capaciteit van 140 kerncentrales nodig. Omgerekend voor de gehele EU zijn dat er

minstens vijf keer zoveel. En dan hebben we het alleen nog maar over personenauto's, die maar een klein deel van het totale energieverbruik uitmaken.

Dit klimaatplan roept associaties op met de Oost-Duitse planeconomie. Het is quasi-exact, maar volstrekt losgezongen van de talloze variabelen die een reëel existerende markteconomie domineren. Hoe het met de DDR is afgelopen weten we al sinds dertig jaar, maar waarom de EU ook deze weg op wil is een raadsel.

Hoezo klimaat de eerste zorg?

In de derde plaats blijkt uit allerlei onderzoek dat de burgers grotere zorgen hebben dan het klimaat. Migratie, terrorisme en de economie zijn de thema's waar de burger zich echt zorgen over maakt. Juist op deze terreinen laat de EU het behoorlijk afweten.

Met name het ontbreken van een samenhangend asielbeleid en een behoorlijke bewaking van de buitengrenzen vormen nog steeds de achilleshiel van de EU. De migratie-paragraaf in von der Leyens nota is zorgwekkend vaag en over de bevolkingsexplosie in Afrika horen we geen woord.

Beloftes van vergezichten

In plaats van de concrete problemen van nu aan te pakken, schittert von der Leyen liever met megalomane voornemens voor de verre toekomst. Dat soort wensdenken hoort inmiddels bij het standaardrepertoire van de moderne politicus. Beloof iets groots dat veilig over de horizon van je eigen politieke leven ligt. Je komt dan *nu* goed voor de dag als een visionaire geest en tegelijkertijd kun je er nooit op worden afgerekend.

Ze belooft ons plechtig een 'klimaatneutraal' Europa in 2050 en zal zich inzetten voor een 'gezonde planeet'. Dat zijn ambities van waarlijk kosmische dimensies. Dankzij dit soort gratuite beloftes kunnen politici een grote boog maken om de lastige problemen die de kiezers van *nu* bezighouden en niet die van 2050.

Von der Leyen heeft de uitvoering van het Europese klimaatbeleid toevertrouwd aan Frans Timmermans en zijn medewerker Diederik Samsom. Net als hun chef omhooggevallen wegens gebrek aan gewicht. Ongehinderd door enige realiteitszin

zullen zij er stevig tegen aangaan.

Samsom zal de lat wel hoog leggen. Per slot van rekening is hij een groot bewonderaar van het Chinese milieubeleid – vermoedelijk vanwege het ontbreken van enige inspraakprocedure.

Maar er is ook een lichtpuntje te ontwaren in deze benoemingen. Timmermans is een parmantige polyglot, die zich door Merkel als een schooljongen liet aftroeven. Samson kon de PvdA-fractie niet eens onder controle houden en richtte zijn partij bijna te gronde. Veel zal er van dit beleid dus niet van terechtkomen. Zonde van al dat geld.

Maar veel erger is dat de EU op deze manier het vertrouwen van de burgers verspeelt. En dat vreemde geluid dat u hoort, zijn de Chinezen en de Indiërs die zich op hun knieën slaan van het lachen om die domme Europeanen die hun eigen economie en politieke instellingen aan het verwoesten zijn.